

VII
OUTLANDER
ECOURI DIN TRECUR
VOL. 2
DIANA GABALDON

Traducere din limba engleză de
ROLAND SCHENN

ARMADA

LA RĂSCRUCE

William s-a despărțit de frații Hunter la o răscruce din New Jersey. Nu era înțelept să-și continue călătoria în tovărășia lor. La întrebările legate de locul în care se găsea Armata Continentală, li se răspundea cu mare ostilitate, dovadă că frații Hunter se apropiau de țintă. Nici cei aflați de partea rebelilor, nici loialiștii care se temeau de represiiunile unei armate aflate la doi pași nu erau dispuși să le dezvăluie ceva unor călători misterioși, care puteau fi spioni sau chiar mai rău.

Cei doi quakeri aveau să se descurce mai ușor dacă nu călătoreau împreună cu el. William s-a gândit că se vedea atât de limpede cine erau ei, iar intenția lui Denzell de a se înrola voluntar ca medic era atât de admirabilă, încât, dacă se vor deplasa singuri, lumea îi va ajuta. Sau măcar le va răspunde cu mai multă amabilitate la întrebări. În schimb, cu William alături...

Până într-un punct al călătoriei, fusese suficient să spună că era un prieten al familiei Hunter. Oamenii se uitau curioși la micul grup, dar nu bănuitori. Însă, pe măsură ce înaintau spre New Jersey, starea de agitație din sate creștea. Fermele fuseseră prădate de părțile rivale, atât de hessianii din armata lui Howe, care doreau ca Washington să se angajeze într-o luptă deschisă, ieșind din Watchung Mountains, unde se refugiase, cât și de cei din Armata Continentală, care căutau desperați provizii.

Fermierii, care, în mod normal, i-ar fi întâmpinat pe străini cu brațele deschise, dornici să afle de la ei noutăți, îi primeau cu

muschete și cu vorbe grele. Alimentele erau din ce în ce mai greu de procurat. Datorită prezenței lui Rachel, uneori se puteau apropia suficient ca să le ofere oamenilor bani, iar mica rezervă de aur și de argint a lui William se dovedea foarte utilă. Denzell depozitase cea mai mare parte a sumei obținute din vânzarea casei la o bancă din Philadelphia, pentru a asigura astfel viitorul lui Rachel, iar banii de hârtie emiși de Congres nu erau acceptați de aproape nimeni.

Nu exista nicio posibilitate ca William să se deghizeze în quaker. Dincolo de faptul că nu era un orator iscusit, statura lui le dădea oamenilor o stare de neliniște. În plus, având proaspătă în minte amintirea căpitanului Nathan Hale, nu îndrăznea să afirme că intenționa să se înroleze în Armata Continentală sau să facă vreo afirmație care, mai târziu, ar fi putut constitui o dovadă că era spion. Tăcerea lui, luată drept amenințare, îi îngrijora pe oameni.

William nu discutase cu frații Hunter despre faptul că se vor despărți, iar Denzell și Rachel se feriseră să-l întrebe ce planuri avea. Însă, toți știau că sosise momentul să se despartă. În dimineața aceea, când Rachel i-a dat bucata de pâine pentru micul dejun, mâna ei a atins-o pe a lui și William aproape că a apucat-o de degete. Ea a simțit forța pornirii lui, cu greu stăpânite, și a ridicat privirea, uimită. Ochii ei erau, mai degrabă, verzi în ziua aceea, și nu căprui, iar lui i-a venit să lase naibii bunele maniere și să o sărute – credea că ea nu s-ar fi opus –, însă fratele ei a apărut tocmai atunci din tufișuri, încheindu-se la pantaloni.

A hotărât brusc care va fi locul. Nu câștiga nimic dacă amâna și poate că era mai bine s-o facă fără să se gândească prea mult. Și-a oprit calul în mijlocul unei răscruci, surprinzându-l pe Denzell, a cărui iapă s-a încordat când el a smucit frâul.

— Aici ne vom despărți, a spus William fără altă introducere și mai dur decât intenționase. Eu voi porni spre nord – a arătat cu capul în direcția respectivă și slavă Domnului că soarele se ridicase sus, pe cer, ca să-și dea seama încotro era nordul – și cred

că voi, dacă veți continua să mergeți spre est, o să întâlniți militari din armata domnului Washington. Dacă...

A ezitat, însă trebuia să le atragă atenția; din ce spuseseră fermierii, nu încăpea îndoială că Howe trimisese trupe în regiune.

— Dacă întâlniți trupe britanice sau mercenari hessieni... Știți germană cumva?

Denzell a clătinat din cap și a făcut ochii mari.

— Doar un pic de franceză.

— Asta-i bine, l-a asigurat William. Ofițerii hessieni știu bine limba franceză. Dar, dacă o să întâlniți hessieni care nu știu franceza și vor să vă facă probleme, să le spuneți așa: *Ich verlange, Euren Vorgesetzten zu sehen. Ich bin mit seinem Freund bekannt.* Asta înseamnă: „Doresc să stau de vorbă cu ofițerul sub comanda căruia vă aflați. Îl cunosc pe prietenul său.“ Spuneți același lucru, dacă întâlniți militari britanici. Dar în engleză, bineînțeles, a adăugat el stângaci.

Denzell a schițat un zâmbet.

— Îți mulțumesc. Și dacă ne duc în fața unui ofițer și el ne întreabă care este numele presupusului prieten?

William i-a întors zâmbetul.

— Nu va mai conta. Îndată ce o să vă aflați înaintea unui ofițer, veți fi în siguranță... În ceea ce privește numele... Harold Grey, duce de Pardloe, colonel al Regimentului 46 de Infanterie.

Unchiul Hal nu cunoștea pe toată lumea, ca tatăl lui, dar toți cei din armată îl cunoșteau *pe el* – sau măcar auziseră de el.

A văzut cum Denzell își mișca buzele, repetând numele ca să-l memoreze.

— Ce este prietenul Harold pentru tine, William? a întrebat Rachel.

Până atunci, îl privise cu ochii mijiti de la adăpostul pălăriei. Acum și-o dăduse pe ceafă, să se uite mai bine la el.

William a ezitat din nou, dar ce importanță mai avea? Nu o să-i mai vadă pe frații Hunter niciodată. Deși știa prea bine că pe Rachel și pe Denzell nu-i impresionau chestiile lumești

precum rangul și titlurile nobiliare, s-a îndreptat de spate și a răspuns cu nonșalanță.

— E una dintre rudele mele.

Apoi a băgat mâna în buzunar și a scos pungulița pe care o primise de la scoțianul Murray.

— Poftim! O să aveți nevoie de asta.

— O să ne descurcăm, a replicat Denzell, refuzând să o ia.

— Și eu, a replicat William, aruncând pungulița spre Rachel, care a ridicat mâinile și a prins-o din reflex, surprinsă atât de propriul gest, cât și de al lui William.

William i-a zâmbit, simțind cum i se umple inima de bucurie.

— Mergeți cu bine, a rostit el cu glas răgușit, întorcându-și calul și pornind la trap fără a se mai uita înapoi.

— Tu știai că e soldat britanic? a întrebat-o Denny Hunter încet pe sora lui, privindu-l pe William cum se îndepărta. Dezertor, probabil.

— Și ce dacă?

— Viața unui asemenea om este plină de violență. Să rămâi multă vreme în tovărășia lui reprezintă o mare primejdie. Nu numai pentru trup, ci și pentru suflet.

Rachel și-a oprit catârul și a rămas tăcută o clipă, privind drumul pustiu. Insectele se auzeau bâzâind puternic în copaci.

— Cred că s-ar putea să fii ipocrit, Denzell Hunter, a rostit ea pe un ton neutru, întorcându-și catârul. Mi-a salvat viața. Și pe a ta. Ai fi preferat să nu faci nimic și să mă vezi moartă și măcelărită în locul acela cumplit?

S-a înfiorat ușor, deși era o zi călduroasă.

— Nu aș fi preferat asta, i-a răspuns fratele ei, cât se poate de serios. Mai mult chiar, îi mulțumesc lui Dumnezeu că el a fost acolo ca să te salveze. Sunt suficient de păcătos pentru a spune că prefer ca tu să rămâi în viață, chiar dacă omul acela a comis un păcat, dar nu sunt destul de ipocrit pentru a nega tot ce s-a întâmplat.

Fata a pufnit, și-a scos pălăria și a alungat un roi de muște.

— Sunt onorată. Dar, fiindcă tot ai pomenit de bărbați violenți și de pericolul de a te afla în preajma lor, oare tu nu mă duci în armată?

Denzell a râs trist.

— Ba da. Poate că ai dreptate și sunt ipocrit. Dar, Rachel...

S-a aplecat spre sora lui și a apucat hăturile catârului, astfel încât fata să nu se poată depărta de el.

— Știi că nu aș vrea să atrag vreun rău asupra ta, a continuat el. Nici asupra trupului tău, nici asupra sufletului. Doar să-mi spui și îți voi găsi un loc printre prieteni, unde vei fi în siguranță. Sunt sigur că Dumnezeu mi-a vorbit și că trebuie să fac așa cum îmi poruncește conștiința. Asta nu înseamnă că trebuie să mă urmezi.

Fata l-a privit lung.

— Și de unde știi că Dumnezeu nu mi-a vorbit și mie?

Doctorul a clipit nedumerit, în spatele lentilelor.

— Mă bucur pentru tine. Și ce anume ți-a spus?

— A spus: „Fă în așa fel, încât să-l împiedici pe fratele său să se sinucidă, căci voi avea nevoie să-l am alături de Mine!“ a exclamat ea, dându-i fratelui ei peste mână și apucând hăturile catârului. Dacă urmează să intrăm în armată, Denny, atunci hai să o găsim!

A lovit cu putere catârul în coaste. Animalul a ciulit urechile și a pornit ca din pușcă, smulgându-i călăreței sale un strigăt de surpriză.

O vreme, William s-a ținut drept în șa, dovedind că era un călăreț foarte bun. După ce drumul a cotit și răscrucea a dispărut din vedere, s-a mai relaxat. Îi părea rău că se despărțise de frații Hunter, dar, în curând, alte gânduri au pus stăpânire pe el.

Burgoyne... Îl întâlnise o singură dată pe generalul Burgoyne, la un spectacol de teatru, o piesă scrisă chiar de el. Nu își aducea aminte nimic din piesă, pentru că fusese preocupat să flirteze din priviri cu o fată din lojă vecină. Apoi coborâse împreună cu tatăl său spre a-l felicita pe dramaturgul de succes, care se înroșise de bucuria triumfului, dar și din cauza șampaniei.

În Londra, i se spunea Gentleman Johnny. Era o stea pe firmamentul societății londoneze, deși, în urmă cu câțiva ani, fusese nevoit să fugă în Franța împreună cu soția, ca să nu fie arestați pentru neplata datoriilor. Însă nimeni nu mai ținea minte că avusese cândva datorii, era un lucru mult prea banal.

Pe William îl intriga faptul că unchiul Hal îl aprecia pe John Burgoyne. Unchiul Hal nu avea timp nici pentru piese de teatru, nici pentru oamenii care le scriau. Cu toate acestea, dacă se gândea bine, William își amintea că unchiul Hal avea operele complete ale Aphrei Behn. De altfel, tatăl său îi dezvăluise în mare taină că, după ce îi murise prima soție, cu ceva vreme înainte de a se căsători cu mătușa Minnie, unchiul Hal făcuse o mare pasiune pentru doamna Behn.

— Vezi tu, doamna Behn era moartă, îi explicase tatăl său. Sigură.

William încuviințase în tăcere, dorind să lase impresia că era om de lume și pricepuse totul, deși habar n-avea ce voise să spună lordul John. „Sigură”? Cum adică?

A clătinat din cap. Nu credea că îl va înțelege vreodată pe unchiul Hal și poate că era mai bine așa pentru amândoi. Bunica lui, Benedicta, era, probabil, singura persoană care îl înțelegea. Gândindu-se la unchiul său, și-a amintit de vărul Henry și a strâns din buze.

Adam primise veștile, desigur, dar nu putea face nimic pentru fratele lui. Nici William nu putea, datoria îl îndemna să meargă către miazănoapte. Totuși, între tatăl său și unchiul Hal, desigur...

Calul a înălțat capul fornăind, iar William a privit înainte, observând un bărbat care stătea pe marginea drumului și ridicase o mână în semn de salut.

A înaintat încet, trăgând cu ochiul spre pădure, deoarece omul ar fi putut avea niște tovarăși care să pândească, pentru a se năpusti asupra călătorilor. Copacii erau destul de rari și, deși creșteau tufișuri, nimeni nu se putea ascunde acolo.

— Bună ziua, domnule! a spus William, oprindu-se la distanță de bătrân.

Chipul lui semăna cu o grămăjoară de zgură. Omul se sprijinea într-un băț lung, iar părul lui, alb ca neaua, era prins la spate.

— Mă bucur că v-am întâlnit, a răspuns bătrânul domn.

Domn, fiindcă avea o ținută mândră, iar hainele îi erau decente. Când s-a uitat mai bine, William a văzut că, puțin mai departe, păștea liniștit un cal, așa că s-a mai relaxat.

— Încotro mergeți, domnule? a întrebat tânărul, politician.

Bătrânul a dat ușor din umeri.

— Depinde de ceea ce îmi veți spune dumneavoastră, tinere domn.

Era scoțian. Îi distingea accentul, deși vorbea engleza foarte bine.

— Caut un anume domn Ian Murray, pe care cred că îl cunoașteți.

Vorbele lui l-au tulburat pe William. De unde știa bătrânul asta? Da, îl cunoștea pe Murray. Poate că Murray îi povestise bătrânului despre el.

— Îl cunosc, dar nu știu unde se află, a răspuns cu precauție.

— Nu? a zis bătrânul, sfredelindu-l cu privirea.

Se uită la mine de parcă ar crede că-l mint! s-a gândit William. Ce bătrân ciudat!

— Nu! a repetat William hotărât. L-am cunoscut în Great Dismal cu câteva săptămâni în urmă. Era în tovărășia unor indieni mohawk. Nu știu însă încotro a pornit.

— Mohawk? a rostit bătrânul îngândurat.

William a văzut că omul rămăsese cu privirea ațintită asupra pieptului său, unde gheara de urs atârna peste cămașă.

— Ați primit acel flecușeț de la indieni? a întrebat bătrânul, în cele din urmă.

— Nu, a răspuns William, neînțelegând foarte bine la ce se referea el și crezând că este un termen folosit în sens peiorativ. Mi l-a adus domnul Murray de la... un prieten.

— Un prieten.

Bătrânul îi studia atent chipul, într-un mod care îl stingherea și-l înfuria pe William.

— Cum vă numiți, tinere domn? a întrebat după o vreme scoțianul.

— Nu este treaba dumneavoastră, domnule, a replicat William, străduindu-se să fie cât mai politicos cu putință și apucând mai bine hățurile. Vă doresc o zi bună!

Bătrânul s-a întunecat la față și a apucat mai bine bățul lung, în care se sprijinea. William a dat imediat piteni calului, astfel încât bătrânul să nu-l poată lovi. Nici nu a încercat să o facă, dar William a remarcat șocat că omului îi lipseau două degete de la mâna cu care ținea bățul.

S-a gândit că poate bătrânul va încăleca și va porni după el, dar, când a privit înapoi, omul stătea tot la marginea drumului și privea în urma lui.

Nu conta, dar, pentru a nu mai ieși în evidență, William a strecurat gheara de urs sub cămașă, alături de rozariu.

NUMĂRĂTOAREA INVERSĂ

Fortul Ticonderoga
18 iunie 1777

Dragii mei Bree și Roger,

Mai sunt douăzeci și trei de zile. Sper că vom putea pleca imediat după ce vor fi trecut. Vărul vostru Ian a părăsit fortul acum o lună, spunând că avea o treabă de rezolvat, dar că se va întoarce înainte să expire contractul lui Jamie ca membru al miliției. Ian a refuzat să se înroleze, fiind în schimb muncitor voluntar, astfel încât nu poate fi considerat DEZERTOR. Nu spun asta ca și când comandantul fortului ar putea face ceva împotriva dezertorilor, în afară de a-i spânzura, dacă ar fi atât de proști încât să se întoarcă, însă niciunul dintre ei nu este. Nu știu sigur ce face Ian, dar sper că este bine pentru el.

Fiindcă veni vorba despre comandantul fortului, avem unul nou. Ce mare eveniment! Colonelul Wayne a plecat acum câteva săptămâni – transpirând de ușurare, dar și din cauza umidității – și acum situația este mult mai bună. Noul comandant este un general-maior, domnul Arthur St. Clair, un scoțian genial și chipeș. Are grijă să devină și mai atrăgător punându-și, la ocazii oficiale, o eșarfă roz. (Avantajul de a aparține unei armate ad-hoc este că poți să-ți stabilești singur uniforma, nu există rigoarea tipic britanică.)